

EL MICALET GALÀCTIC

El flautista valent

Teresa Broseta

Il·lustracions de Rosanna Crespo i Quique Soler

Un disgust familiar

El sol estava en el punt més alt d'un cel blavísim, lliure de núvols. Com cada dia, la minúscula aldea del bosc bullia d'activitat en aquelles hores. Llevat dels abundants nadons i dels escassos malalts, tot el món tenia entre mans alguna faena. Cadascú l'havia triada segons els seus gustos i les seues habilitats, però totes eren útils i necessàries per a la comunitat i totes es feien de bona gana. Hi havia qui pescava cabuts en

l'estany i qui acaçava parotets pels voltants. Hi havia qui recol·lectava delicades roselles i qui omplia de pinyons un sac d'arpillera. Hi havia qui perseguia formigues i qui desfeia teranyines amb molta cura de no trencar el fil. Hi havia qui replegava el polsim de les ales de les papallones i qui treia gota a gota la mel d'una bresca. Hi havia qui assecava móres al caliu del sol i qui replegava la pinassa que alimentaria el foc. Un fum d'activitats, per fer-ho curt!

De sobte, unes veus irades començaren a eixir del tronc de la carrasca grossa, allà on vivia la família Julivert. En un tres i no res, les veus esdevingueren crits i la pau de l'aldea es trencà com un vidre. La venerable carrasca s'estremí des de les arrels fins a les fulles, sacsejada sense pietat pel batibull de l'escandalosa família. Totes les mirades es clavaren en l'arbre i totes les faenes es quedaren a mitges. Què passava ara en aquella casa?

–No, no i no!

La veu aguda de Roig, el menut dels Julivert, va fer tremolar les antenes dels més vells de l'aldea i les fulles més tendres dels arbres de la contornada. El jovenet obrí la minúscula porta, que estava perfectament dissimulada en un clavill del tronc de la carrasca, i cridà encara una vegada més i a tota potència:

–No!

Sense parar atenció als molts ulls que el miraven, Roig es palpà la butxaca per assegurar-se que portava la seua inseparable flauta de fusta. Quan ho comprovà, tancà la porta de sa casa d'una revolada i baixà pel tronc de la carrasca amb l'agilitat d'un gat. Estava tan enfadat que les galtes, habitualment verdoses, se li havien fet de color porpra, les llargues orelles li tremolaven i les antenes li ballaven una dansa frenètica damunt del cap. Una vegada en terra,

llançà una ràpida ullada al seu voltant, i tragué un pam de llengua a tots en general i a ningú en particular. Després, sense dir ni una paraula més, pegà a fugir bosc endins a la carrera abans que ningú no tinguera temps de barrar-li el pas.

Amb aquella exhibició de Roig, la jornada de treball es donà definitivament per acabada. Tots, mascles i femelles, joves i vells, abandonaren les seues activitats i s'acostaren a la carasca, com atrets per un imant. Tot i que estaven acostumats al rebombori que movia la família Julivert, amb deu fills i quatre filles, una baralla com aquella no era cosa corrent... Els plors de la senyora Julivert es deixaven sentir amb tota claredat des del cor de l'arbre, i més clarament encara se sentien els crits desaforats del senyor Julivert.

—Un borinot! Això és el nostre fill! Un borinot i un cudol! Un cudol i un tararot! Un tararot

i un destrellatat! Un destrellatat i un trompellot!
Un trompellot i un trapatroles! Un trapatroles i
un... i un... i un...

El veïnat contingué l'alé, esperant en punxes el següent insult. El senyor Julivert, però, semblava haver-se quedat sense adjectius capaços de descriure el seu fill. Amb un bufit, deixà inacabada la tirallonga d'insults i s'aplicà a calmar els plors desconsolats de la seua dona.

—No plores, vida meua! Roig tornarà quan comence a fer-li sorolls la panxa, ja ho voràs, i aleshores li deixarem les coses ben clares...

A Roig, però, tot allò ja no li importava ni poc ni massa. Havia travessat el bosc com una fletxa, per por que algun dels seus tretze germans tinguera la mala idea de seguir-lo, i ara estava molt lluny de l'aldea. A prop del riu, afluixà el pas i respirà alleugerit: estava segur que ningú s'aventuraria per aquelles terres! Els

donyets de la seua tribu, que habitaven l'aldea de Mig Bolet des de temps immemorials, no eren famosos precisament per la seua valentia ni pel seu afany explorador. Aquella era una de les coses que més ràbia li feia. Volguera o no, que no volia, formava part de la tribu de donyets més covarda i més insípida del món!

Roig arribà a la vora del riu. Davall del pont que el creuava, buscà una pedra plana que coneixia bé, perfecta per a tocar la flauta mentre es remullava els peus en l'aigua fresca. Aquell era el seu lloc preferit del món sencer i per això hi anava tan sovint com podia. Qualsevol excusa era bona: que volia estar sol amb la seua música, que s'havia enfadat amb els pares, que estava fart de sentir els seus germans... Si algú li haguera preguntat per què li agradava tant aquell lloc, Roig no hauria dubtat ni un segon en la resposta. Hauria dit que li agradava perquè era

un lloc solitari, perquè la pedra era comodíssima, perquè l'aigua del riu li feia cosquerelles als peus i cantava cançons que ell encara no podia imitar amb la flauta. I no hauria dit cap mentida, no. Però tampoc tota la veritat!

Hi havia una altra cosa en aquell lloc que el feia extraordinari i fascinant als ulls de Roig. El riu era la frontera natural entre el món dels donyets i el dels humans, dos mons que estaven molt a prop però que s'ignoraven l'un a l'altre. Del món dels humans, els donyets de Mig Bolet només coneixien llegendes terribles, tan terribles que posaven de punta les antenes del més pintat. I, poregosos com eren, no s'havien atrevit mai a posar-hi un peu. De fet, ni tan sols s'acostaven al riu, si podien evitar-ho! Els humans, per la seua part, estaven convençuts que els donyets eren només personatges de conte o de pel·lícula. Tot i que visitaven el bosc sempre

que volien, mai no paraven atenció a les minúscules criatures que s'amagaven al seu pas. Buscaven bolets, arreplegaven llenya, collien herbes aromàtiques i gaudien del paisatge sense pensar ni per un moment que no hi estaven sols.

Un dia rere l'altre, mentre tocava la flauta i es banyava els peus, Roig Julivert somiava les aventures que podria viure a l'altre costat del pont, al món dels humans. Només calia atrevir-se a creuar-lo...

I no s'atreviria ell, l'únic donyet agosarat de l'aldea de Mig Bolet?